

ನಗೆಯ ಗೆರೆ ಮೂಡಿತು...

...ನಾಲ್ಕನೇ ದಿನ, ಬೆಳಗಾಗಿದ್ದು ಮುಖಕ್ಕೆ ನೀರು ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಸುತ್ತು ಹೋಗಿ ಬಂದೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಸಿನ ಜೊತೆಗೆ, ಯಾರಾದ್ರೂ ಕೊಡೋ ತಿಂಡಿನೂ ಆಗುತ್ತೆ, ಖರ್ಚು ಮಿಗುತ್ತೆ ಅಂತ ನರಸಪ್ಪ ಹೊರಟಿದ್ದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಹೇಳಿದ್ದು, “ನೋಡಯ್ಯ ನಿನ್ನ ಕರಡೀದೂ ನಿಂದೂ ಪೇಪರ್‌ನಲ್ಲಿ ಫೋಟೊ ಬಂದಿದೆ”. ಒಂಥರಾ ಖುಷಿಪಟ್ಟಿದ್ದ ನರಸಪ್ಪ. ಪಾಪ ಸಿಂಬನಿಗೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಅರ್ಥ ಆಗೊಲ್ಲ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮ ಮತ್ತು ಜಾಂಬವಂತನ ಮದ್ಯ ಆಗೋ ಕುಸ್ತಿ, ಶಮಂತಕಮಣಿ ಸಿಗೋದು ಮತ್ತು ಜಾಂಬವತಿ ಜೊತೆ ಕೃಷ್ಣನ ಮದುವೆ ಅಂತ ಕತೆ ಕಟ್ಟಿ ಮಕ್ಕಳ ಮದ್ಯ ಸಿಂಬನ್ನ ಆಡಿಸಿ ಕೃತಯುಗದಿಂದ ಕತೆನ ತ್ರೇತಾಯುಗಕ್ಕೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ದ್ವಾಪರಕ್ಕೆ ತಂದು, ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಈ ಸಿಂಬಾನೇ ನಮ್ಮ ಜಾಂಬವಂತ ಅಂತ ಹೇಳಿ ನರಸಪ್ಪ ನಗಿದ್ದ...

“ಆಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲ ಈ ಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆಯೋರು, ಪೊಲೀಸರು ಬಂದು ನನ್ನ, ನನ್ನ ಸಿಂಬನ್ನ ಹಿಡ್ತೊಂಡದ್ದು. ಅದೇನೋ ಹೇಳಿದ್ದು ಪ್ರಾಣ ಹಿಂಸೆ, ದಯೆ ಇಲ್ಲ, ಶೋಷಣೆ, ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ. ಪಾಪ ಸಿಂಬನ್ನ ಅವು ಬಲೇಲಿ ಹಿಡ್ತೊಂಡು ಎತ್ತೊಂಡೋಗಿ ಲಾರಿ ಮೇಲಿದ್ದ ಬೋನಿಗೆ ಹಾಕೇಬಿಟ್ಟು. ನನ್ನ ಇಬ್ಬು ಪೊಲೀಸರು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದು. ಸಿಂಬನಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ವಿಚಿತ್ರ ಅನ್ನಿಸಿ ಕೂಗಾಡಿದ್ದ. ಅದ್ಯೂನೋ ಪರ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟಂತೆ. ಆ ಹುಡ್ಡ ಕೂಗಿದ್ದ. ಸುತ್ತಾ ಮುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಮಕ್ಕು, ಜನ ಎಲ್ಲಾ ಹೆದ್ದಿ ಓಡಿ ಹೋದ್ದು. ಪೊಲೀಸರು ಅದೇನೇನೋ ಹೇಳಿ, ಹೆದರಿ ನಡುಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಕೈಲಿ ಅದೇಂದ್ರಲ್ಲೋ ಬೆ ರ ಳೊ ತ್ರಿಸಿ ಕೊ ಂ ಡಿ ದು . ನಮ್ಮೂರು, ತಾಲೂಕು, ಜಿಲ್ಲೆ, ಸತ್ತು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿರೋ ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಹೆಸರು, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕು ಎಲ್ಲ ಹೆಸರು ಬರೊಂಡು. ನಂಜೇವ ಸಿಂಬನ್ನ ಹಾಕೊಂಡು ಲಾರಿ ನಾನು ನೋಡಿದ್ದ ಹಾಗೇನೇ ಹೊರಟೋಯ್ತು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ತಗೊಂಡೋಗ್ಗೀರಾ? ನನ್ನ ಸಿಂಬ ನನಗೆ ಬೇಕು ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಗೋಗರಿದ್ರೂ ಯಾರೂ ಹೇಳ್ತಲ್ಲ...

“ಸಾಯಂಕಾಲ ತಂಕ ಯಾವ್ನೋ ಪೊಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸ್ತೊಂಡು. ಊಟಾನೂ ಇಲ್ಲೆ ಒದ್ದಾಡಿದ್ದಾಯ್ತು. ಯಾರ್ಯಾರೋ ಬಂದು ಅದೇನೇನೋ ಕೇಳಿದ್ದು. ಏನೋ ತೋಚಿದ ಮಾತು ಹೇಳ್ತೆ. ಇನ್ನಾರೋ ಬಂದು ಫೋಟೊ ತೋಗೊಂಡೋದ್ದು. ಟೀವೀಯೋರಂತೆ. ಅವು ಏನು ಕೇಳಿದ್ರೂ ಏನೂ ಹೇಳಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆ ಹುಡುಗರು ಬಂದು ಟೀವೀರೆ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ

ನನ್ನ ಕಡೆಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಿದ್ದು. ಸಾಯಂಕಾಲ ಅದ್ಯಾರೋ ಬಂದು ಒಂದು ಕಾಗದ ಕೊಟ್ಟು ‘ತೋಗೊಳಯ್ಯ, ಇದ್ದ ತೋಗೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೊಡು, ಪರಿಹಾರ ಅಂತ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ಜೀವನ ನೋಡೋ’ ಅಂತಂದು ಹೊರಟೋದ. ಎಲ್ಲಿ ಜೀವನ, ಎಲ್ಲಿ ನೋಡೋಬೇಕು, ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೋ ಒಂದೂ ಗೊತ್ತಾಗ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸಿಂಬ ಇಲ್ಲೆ ಜೀವನ ಹೆಗೆ ಆಗುತ್ತೆ ಅಂದ್ರೆ ಯಾರೂ ಉತ್ತ ಕೊಡ್ತಿಲ್ಲ...

“ಕರಡಿ ಇಲ್ಲೆ ಊರಿಗೆ ವಾಪಸ್ಸು ಹೋದಾಗ... ಎಲ್ಲೂ ತಲೆಗೆ ಬಂದಂಗೆ ಮಾತಾಡೋವ್ವೆ ‘ನಾನೇಳ್ತಲ್ಲ, ಹೆಗೆಲ್ಲಾ ಕರಡಿ ಹಿಡ್ತೊಂಡೋಗ್ಗಾದು... ಸಿಟಿಗೆಲ್ಲಾ ಓಗಬಾರ್ದು...’ ಆದ್ರೆ, ಎಲ್ಲರ ಕಿವೀಲಿ ಇದ್ದದ್ದು ಒಂದೇ ಮಾತು. ‘ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಸಿಗುತ್ತಂತೆ’. ನನ್ನಸರಲ್ಲಿ ಕೇರಿ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಕುಡಿದು ತೂರಾಡಿದ್ದು. ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಆದ್ರೆ ಆ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಕೈಗೆ ಯಾವಾಗ ಬರ್ತದೋ ಏನೋ. ಮೂರು ದಿನ ಆದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಾಗದ ಬಂದಾಗ್ಗೇ ಇನ್ನೊಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದು. ಮಗ್ಗು ಓಡಿ ಹೇಳಿದ್ದು, ಪೊಲೀಸರು ಅದಾವ್ನೋ ಕೇಸ್ ಹಾಕಿದಾರಂತೆ...

***

“ಏನಯ್ಯಾ? ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ?”

“ಹಾ! ಹೌದು!” ಅವರು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ “ಹೂ” ಅಂದುಬಿಡು. ಬಿಟ್ಟುಬಿಡ್ತಾರೆ ಅಂತ ಲಾಯರಪ್ಪ ಹೇಳಿದ್ದು ನೆನಪಾಗಿ, ಅವರು ಕೇಳಿದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ “ಹೂ” ಅಂದುಬಿಟ್ಟು ನರಸಪ್ಪ. ಲಾಯರ್ ಹೇಳಿದ್ದ “ಕಾಸು ನನಕೊಟ್ಟೆಡು. ನಾನು ಬಿಡಿಸ್ತೀನಿ. ಕೇಸ್ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ಹೆಂಗಾದ್ದು ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಬರುತ್ತಲ್ಲಾ”. ಒಂದ್ನರ್ತಿ ಇದ್ದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ್ರಾಯ್ತು ಅಂತಾ ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಬೆರಳೊತ್ತಿದ್ದ ನರಸಪ್ಪ.

ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆ ನಿಂತಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ಜಜ್ಜ್ ಏನೋ ಹೇಳಿ, ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿ ಬಿಸಾಕ್ತಾರೆ. ಅವು ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದವನು ಅದನ್ನ ತೋಗೊಂಡು ಅದೇನೋ ಕೂಗಿ ಕೈಯಾಡಿಸಿ ನರಸಪ್ಪನಿಗೆ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೋಗಕ್ಕೆ ಹೇಳ್ತಾನೆ. ನರಸಪ್ಪನ ಲಾಯರ್ ಕೂಡಾ ಆಚೆ ಹೋಗು ಅಂತ ಕೈ ತೋರಿಸ್ತಾನೆ. ಪೊಲೀಸರ ಜೊತೇಲಿ ಹೋದ ನರಸಪ್ಪನಿಗೆ ಅವರು ವ್ಯಾನ್ ಹತ್ತಲು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಕೂತ ಮೇಲೆ ಹೇಳ್ತಾರೆ, “ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಸಜಾ. ಈ ಕೇಸ್ ಹೆಗೆ ಬಿಟ್ಟೆ ಜನ ಕೋರ್ಟು ಕಾನೂನಿನ ಬಗ್ಗೆ ನಗ್ತಾರೆ ಅಂತ ಈ ಶಿಕ್ಷೆ”.

ನರಸಪ್ಪ ವ್ಯಾನ್‌ನ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ನೋಡ್ತಾನೆ. ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಹುಡುಗರು ಹುಡ್ಡೀರು ಕೋರ್ಟ್ ಹೊರಗಡೆ “ಹೋ!” ಅಂತ ಕುಣಿತಾರ್ತಾರೆ.

ಅವು ಕುಣಿಯೋದ್ದನ್ನ ನೋಡಿ ನರಸಪ್ಪನ ಮುಖದ ಮೇಲೊಂದು ನಗು ಬಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳತಾನೆ, “ನನ್ನ ‘ಸಿಂಬ’ನ ಸುತ್ತಾ ಮಕ್ಕು ಇಂಗೇ ಅಲ್ಲ ಕುಣೀತಿದ್ದುದು...”

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in

